

Arrest

nr. 78 318 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, dient op 3 augustus 2009 bij de Belgische ambassade te Tirana in Albanië een aanvraag in voor een visum kort verblijf, teneinde familie in België te bezoeken. Dit visum wordt haar op 7 augustus 2009 geweigerd.

Op 26 februari 2011 komt verzoekster België binnen en op 2 maart 2011 dient zij een asielaanvraag in.

Op 19 augustus 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 15 december 2011 nr. 71 923 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 21 november 2011 bieden verzoekster en haar partner, de heer B. S, van Albanese nationaliteit, zich aan bij de gemeente Schaarbeek met het oog op een huwelijk.

Op 17 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde A. I.

geboren te (...), op (in) 03.07.1987

van nationaliteit: Albanië

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15/12/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 26/02/2011 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Gezamenlijke schending van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (“Vreemdelingenwet”) en art. 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (“EVRM”).

Art. 9bis van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

(...)

Art. 3 EVRM stelt het volgende:

(...)

Verzoekster heeft op 27 januari 2012 een verzoek tot regularisatie ingediend op basis van art. 9 bis van de Vreemdelingenwet (zie Stuk 3).

Indien de bestreden beslissing uitwerking zou verkrijgen, betekent dit dat Verzoekster van het grondgebied kan worden verdreven en dat haar de mogelijkheid wordt ontnomen om machtiging te verkrijgen voor een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Dit houdt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in voor Verzoekster, en druist in tegen voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet, die de mogelijkheid voorziet tot regularisatie van vreemdelingen.

Bovendien houdt een onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing een onmenselijke behandeling in van Verzoekster. Door Verzoekster immers niet toe te laten alle rechtsmiddelen te kunnen uitputten, zou zij worden teruggestuurd naar een land waarbij Verzoekster reeds te kennen heeft gegeven dat zij ernstig risico loopt om vermoord te worden. Wanneer de Vreemdelingenwet voorziet in

een regularisatiemogelijkheid, dient dit middel te worden uitgeput teneinde Verzoekster de kans te geven zich alsnog in België te vestigen en niet teruggeleid te worden met gevaar voor eigen leven.”

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoekster in gebreke blijft toe te lichten om welke reden zij artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, *err.* BS 29 juni 1961 (hierna: EVRM) geschonden acht, zodat de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken kan verdedigen. Ook indien in de toelichting van het enig middel slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij niet duidelijk hoe deze volgens verzoekster door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden. Volgens de verwerende partij volgt uit het voorgaande dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending dewelke niet wordt toegelicht, als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Ten overvloede laat de verwerende partij gelden dat een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Volgens de verwerende partij volstaat de eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden op zich evenmin. De verwerende partij wijst er daarenboven op dat verzoeksters asielaanvraag werd beëindigd bij arrest van de Raad *d.d.* 15 december 2011 nr. 71 923 houdende weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Verzoekster kan dan ook niet dienstig verwijzen naar een ernstig risico om vermoord te worden in haar herkomstland.

In de mate waarin verzoekster verder een schending aanvoert van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet om reden dat zij bij schrijven *d.d.* 27 januari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van dit artikel zou hebben ingediend, laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing reeds werd genomen op 17 januari 2012. Volgens de verwerende partij kan aan de gemachtigde van de staatssecretaris vanzelfsprekend niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met een aanvraag om machtiging tot verblijf waarvan deze geen kennis had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt voorts dat de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkens de stukken gevoegd aan het verzoekschrift pas geruime tijd later, *i.e.* bij schrijven van 27 januari 2012, werd opgesteld door verzoekster. Het administratief dossier bevat nog geen zulke aanvraag en alleszins was deze nog niet gekend (zelfs niet eens opgesteld) op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. De verwerende partij wijst er bovendien op dat het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft ten aanzien van een rechtsgeldig genomen bevel om het grondgebied te verlaten; een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen kan overigens ook niet worden beschouwd als een rechtsmiddel.

De verwerende partij besluit dat de uiteenzetting van verzoekster niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

3.3.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en uit zij kritiek op de inhoud van de bestreden beslissing, zodat wordt aangenomen dat verzoekster tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden bestuurshandeling werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Op het ogenblik van de bestreden beslissing luidde deze bepaling als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; (...)"

Artikel 6 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

De vreemdeling die langer dan drie maanden op het grondgebied verblijft van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of die zich verschillende malen achter elkaar, gedurende in totaal meer dan negentig dagen, berekend over een periode van zes maanden, in België of op het grondgebied van deze Staten ophoudt, wordt geacht langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Voor de toepassing van het tweede lid, wordt de duur van het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staat die een geldige verblijfstitel heeft afgegeven voor een periode van meer dan drie maanden, niet meegerekend."

De Raad laat gelden dat verzoekster slechts tot een verblijf in het Rijk was toegelaten met het oog op de behandeling van haar asielaanvraag. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 26 februari 2011 België is binnengekomen en op 2 maart 2011 een asielaanvraag heeft ingediend. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat de asielprocedure van verzoekster bij arrest van de Raad van 15 december 2011 nr. 71 923 negatief werd afgesloten. Verzoekster verblijft aldus langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn van drie maanden. Dit gegeven wordt door verzoekster geenszins betwist.

In de bestreden beslissing wordt tevens melding gemaakt van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 2. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster werden geweigerd. Deze feitelijke vaststelling wordt door verzoekster evenmin betwist.

In de mate waarin verzoekster de mening is toegedaan dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu zij op 27 januari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend en betreffende aanvraag nog steeds hangende is, stelt de Raad vast dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 27 januari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen heeft ingediend. Uit de door verzoekster bij huidig verzoekschrift gevoegde documenten blijkt slechts dat op 27 januari 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend, i.e. nadat de gemachtigde van de staatssecretaris het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten had genomen op 17 januari 2012. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad). Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid dat zij met deze informatie geen rekening heeft gehouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad merkt ten overvloede op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), noch verhindert een dergelijke aanvraag dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166 626).

De Raad wijst er bovendien op dat de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite slechts vaststelt dat een in voormelde bepaling bedoelde situatie zich voordoet. In voorliggend geval verblijft verzoekster langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn van drie maanden of slaagt zij er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden en krijgt zij daarom op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast wordt er met verwijzing naar artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 op gewezen dat de asielaanvraag van verzoekster op 15 december 2011 negatief werd afgesloten. Deze vaststellingen zijn volgens de Raad voldoende om tot de bestreden beslissing te komen en worden door verzoekster overigens niet betwist.

De Raad laat ten slotte volledigheidshalve gelden dat de vaststelling door de verwerende partij dat een in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde situatie zich voordoet geenszins uitspraak doet over een recht op verblijf en met andere woorden geen uitstaans heeft met de appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De loutere omstandigheid dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt ingediend, *in casu* na de datum waarop het bestreden bevel werd genomen, maakt niet dat de aanvrager zonder meer moet worden toegelaten tot verblijf op het Belgische grondgebied.

Verzoekster maakt *in casu* niet aannemelijk dat de verwerende partij op onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot haar besluit is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.2 In het middel voert verzoekster ten slotte de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De Raad wijst erop dat verzoekster om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoekster moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoekster volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt op dat verzoekster in voorliggend geval verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat zij een ernstig risico loopt te worden vermoord. Verzoekster brengt evenwel geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten of aanwijzingen noch bewijzen aan die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De Raad stipt tevens aan dat verzoeksters bewering als zou zij een ernstig risico lopen te worden vermoord een loutere herhaling vormt van hetgeen zij in het kader van haar asielaanvraag heeft verklaard. Voormeld asielmotief werd op 19 augustus 2011 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel niet weerhouden om een vrees voor vervolging in de zin van het verdrag betreffende

de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) of een reëel risico op het lopen van ernstig schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In de mate waarin verzoekster betoogt dat *“wanneer de Vreemdelingenwet voorziet in een regularisatiemogelijkheid, [...] dit middel [dient] te worden uitgeput teneinde Verzoekster de kans te geven zich alsnog in België te vestigen en niet teruggeleid te worden met gevaar voor eigen leven”*, herhaalt de Raad dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen werd ingediend nadat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing had genomen. De Raad benadrukt dat de wettigheid van een bestuurshandeling dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad). Het kan de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook niet ten kwade worden geduid met deze aanvraag geen rekening te hebben gehouden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET